

OVERWEGING DE GEEST WAAIT WAAR ZIJ WIL...

DATUM	29 & 30 september 2018 6 ^e zondag door het jaar
VOORGANGER	Hans Schoorlemmer
EERSTE LEZING	Num 11,25-29
EVANGELIE	Marc 9,38-48

OVERWEGING

Niet zo eenvoudig om het blijde van de boodschap in het evangelie van vandaag te ontdekken. Vooral de laatste verzen die hakken er nogal in. Ze trekken de aandacht en leiden misschien wel af van de bevrijdende boodschap in het eerste gedeelte.

Ik wil toch beginnen, met die lastige laatste verzen.

Als je hand je op de verkeerde weg brengt, hak hem dan af: je kunt beter verminkt het leven binnengaan dan in het bezit van twee handen in het onblusbaar vuur terecht komen. Deze woorden wekken weerzin op. Zeker als je je realiseert dat in delen van onze wereld mensen in Gods naam worden verminkt, de handen afhakt, gestenigd. Wellicht zijn er onder ons die herinnerd worden aan oude angsten voor de seksualiteit, die bang waren voor de verlangens van het eigen lichaam. Dreigt uw hand u aanleiding tot zonde te geven..., met je handen boven de dekens slapen....!?

Waar gaat het om in dit stuk van het evangelie? Het is wat onduidelijk hoe deze versen in dit onderricht van Jezus' aan zijn leerlingen terecht zijn gekomen. Ze hebben vermoedelijk te maken met de vervolgingen waaraan de leerlingen in de vroege tijd van de kerk blootgesteld werden. Leerling van Jezus zijn kon betekenen, dat jezelf geweld aan moest doen. Het doet denken aan de twee wereld oorlog. Er waren spionnen, die een pil bij zich droegen. Om die in te nemen als ze de goede zaak dreigden te verraden. En... Jezus zelf heeft zich niet gespaard...Ik hoorde ooit de schrijver Maarten Biesheuvel vertellen over zijn manische depressies, hoeveel moeite het hem kostte pillen in te nemen om die depressies in te tomen. Terwijl hij dit vertelde, ging de camera naar zijn geliefde. Deze keek naar hem, zo lief en teder. Dankbaar voor het offer dat hij bracht.

Terug naar het begin van het evangelie. Dit begint met de vraag van leerling Johannes:

Meester we hebben iemand gezien, die in uw naam demonen, boze geesten uitdreef en we hebben geprobeerd hem dat te beletten omdat hij zich niet bij ons wilde aansluiten.

Er waren mensen, die niet tot de volgelingen van Jezus behoorden, niet van de club, die zieken de handen oplegden, die mensen bevrijdden van kwelgeesten. Dat lijkt voor de leerlingen een probleem. Er wordt goed gedaan zonder vergunning! Dat is toch ons recht....dan moet je toch wel lid van 'de kerk' zijn ...Die handoplegging is toch niet geldig!?

Jezus is zeer ruimhartig, gaat niet in op bevoegdheid en ook niet van welke geloofsgemeenschap iemand is. Het gaat hem om het welzijn van een mens. **Belet het hem niet. Want wie een wonder verricht in mijn naam kan onmogelijk het volgende moment kwaad van mij spreken.** Dit zijn goede daden, waarmee ik mij verbonden weet. Wie niet tegen mij is, is voor mij...Het gaat hem om het Koninkrijk, Gods liefde en kracht nabij brengen in deze wereld.

Zeer actueel, zeer reëel. Ook misschien ook wel lastig voor ons. Buiten onze gemeenschap, over de grenzen van de kerk heen, gebeurt blijde boodschap: worden zieken de handen opgelegd, worden mensen bevrijd van helse gedachten, van verslavingen. Het roept de vraag op: wat is dan het eigene van onze kerk. Ja dat is een vraag, maar Jezus hoor we zeggen: neem er geen afstand van, maar herken deze mensen, deze bewegingen, als bondgenoot....

In kunst, in allerlei liederen en muziek, die niets met kerk te maken heeft, horen we blijde boodschap. Na terroristische aanslagen horen we John Lennon: Imagine all the people living for the same. Bepaald geen kerkelijk lied. Hij zingt ook Image there 's no heaven, no hell below, no religion too...Toch een bondgenoot... **Jezus heeft ons leren bidden uw naam worde geheiligd, uw rijk kome...Niet uw kerk kome...**

Iemand die ons regelmatig blijde boodschap brengt en het onrecht in deze wereld aan de kaak is Mounir Samuël, een Nederlandse journalist en Midden-Oosten kenner met wortels in Egypte. U kent hem misschien nog toen ze nog Monique Samuël was en uit vreugde om de Arabische lente in Caïro, buikdanste op de tafel bij Pauw en Witteman. Monique is inmiddels Mounir, voelt zich verbonden met de islam, de godsdienst van zijn volk, maar ook met het christendom, de godsdienst van zijn jeugd. Mounir is gelovig, maar kan zich niet met een geloofsgemeenschap identificeren. Uit zijn pen teken ik de volgende uitspraak op: "Als meer mensen theologie – bedoeld = leerstellige theologie – los zouden laten en op zoek gingen naar een gezamenlijke Godsbeleving blijkt God veel groter dan ons onvermogen in elkaar broers en zussen te zijn". **God is groter dan ons onvermogen in elkaar broers en zussen te zien.**

Helemaal in de geest van het evangelie, dat niet op de eerste plaats theologie is, maar Gods Barmhartigheid, Zijn Koninkrijk, dichtbij wil brengen. Dat wil laten weten hoe groots het is als iemand je een beker drinken geeft, als je dorst hebt. Misschien weet je dat zelf ook. Was je kwetsbaar, hongerig of dorstig, naakt, gevangen in wat dan ook, en is iemand je tegemoet gekomen...hoe groots en diep kan dan een klein gebaar zijn: een heilig werk.

En die laatste regels uit het evangelie kunnen we omdraaien. Maar wie een van deze geringen die in mij geloven van de goede weg brengt...wie zwakke en kleine mensen verleidt, hun hoop ontnemt, misbruik van ze maakt...dan wordt Hij, de Barmhartige hels...